

1

Quan en Pau fa saber a la Sandra que marxarà i que, ara sí, és una separació definitiva, que no vol continuar vivint amb ella perquè no és feliç –que la vida és molt curta, carai, i hem d'intentar viure-la el millor que sigui possible–, fa mesos que interpreta aquesta mateixa escena al seu cervell. Potser no exactament igual, perquè ni les paraules que li brollen de manera aparatosa de la boca són les que havia assajat un milió de vegades, ni aconsegueix apaivagar el neguit que li esgarrapa la gola i li produeix una estranya sensació d'ofec mentre l'aire que circula pels pulmons el crema per dins com si arribés de l'infern.

No és el mateix.

Però en Pau ha pres una decisió, no sap ben bé si per convenciment o perquè ell mateix s'hi ha abocat sense possibilitat de negació –ni de dubte–, i només valora aquesta possibilitat. Marxar. Ara mateix, la resta no és important. Només vol passar la porta i abraçar la felicitat, que és allà fora esperant trencar anys de vaguetats en terra de ningú. Ni feliç ni infeliç. Fins que aquests últims mesos s'han convertit en un martiri de contradiccions, enganys, veritats silenciades i, sobretot, de vergonya.

I vol descobrir què hi ha després de la vergonya.

Perquè més enllà de travessar la porta per marxar d'aquell pis decorat a còpia de catàlegs i webs de decoració, de modernitat blanca, de mobles mínimalistes i de tutorials de YouTube, el que en Pau pretén és fugir de la vergonya que el persegueix des de fa mesos, quan es va enamorar de la Lluna i va tenir clar que, si feia temps que el matrimoni amb la Sandra feia aigües, ara ja no era res més que un vaixell mig enfonsat a la deriva.

Qüestió de temps.

Fins que la vergonya fos inassumible.

Com passa ara mateix.

Que la Sandra, sorpresa, no entengui res quan en Pau li assegura amb una cara afligida que sí, que va de debò, que marxa, no impedeix que ell es mantingui ferm. Ho té clar. O no, però igualment fot el camp. És el que ha decidit i no pensa tirar enrere, malgrat el vertigen que li rosega l'estómac i que li talla la respiració quan intenta escopir quatre paraules atropellades que no acaben d'explicar tot el que hi ha darrere d'aquesta decisió.

I és que, de fet, en Pau no vol explicar tot el que hi ha darrere d'aquesta decisió.

Bàsicament, perquè el que hi ha és una barreja estranya d'il·lusió i de por que no sap del cert cap a on l'encamina. Però ara ja ha convingut recórrer aquest camí i, tot i que sap que se'l trobarà ple d'obstacles, està decidit a esquivar-los absolutament tots. O això és el

que pensa quan la part il·lusionant de la situació agafa les regnes. Quan ho fa la part atterridora, sap que la vergonya i els nervis no el deixaran ni moure els peus, i que no serà capaç d'evitar-ne ni un.

La Sandra plora i es deixa caure a terra amb l'esquena recolzada a la paret, com si necessités algun punt de suport per no fondre's amb el parquet. Continua sense entendre-ho. Què ha passat? Però en Pau no arriba a donar cap explicació perquè tot és tan senzill com obrir els ulls i observar que mai no n'han estat, d' enamorats, i que si duïen tants anys junts, només era per la inèrcia i el pacte comú de no-agressió.

O d'agressió controlada.

Perquè les baralles i disputes de parella, fruit de la convivència, del dia a dia, les males cares, els retrets, els silencis, me'n vaig al llit, no et vull ni veure, i així anar fent sense creuar-se gairebé al llarg de tota la setmana, eren la manera que tenien de relacionar-se. I ja els estava bé, a tots dos, cadascú al seu aire, amb les respectives colles d'amics, i quan els convenia s'ajuntaven i anaven un dissabte a fer una paella a la Barceloneta, i després uns mojitos i la nit és jove, tot riures i felicitat. El diumenge dormien la ressaca i un altre cop de dilluns a divendres gairebé sense creuar-se només pel sopar, o ni tan sols això, si en Pau havia quedat amb els amics al bar per veure la Champions.

I què ha passat, doncs?

En Pau mira la Sandra, que roman destrossada

entre llàgrimes, encara sense desenganxar l'esquena de la paret i el cul de terra. S'abraça tota sola amb uns braços tous i sense força mentre sanglota paraules que ni ella mateixa seria capaç de desxifrar. És que no estic enamorat de tu, pensa ell, però no li ho diu. No li vol fer mal. Per això la deixa. O això és el que creu. Que ho fa per no danyar-la, ni enganyar-la, ni jugar amb ella.

Estic enamorat de la Lluna. Però això tampoc li diu.

Perquè aquest pensament no és més que un puny a la gola d'en Pau quan arreplega una motxilla que ha fet amb quatre samarretes i calçotets, el mínim per tocar el dos de manera immediata i tancar per fi una etapa que, ara, pensa que fa anys que estava esgotada. I amb aquesta sensació estranya al pit, a la panxa i a la boca, té la impressió de flotar pel passadís en direcció a la porta mentre encara sent el que diu la Sandra sense entendre que no són laments de dolor, tan sols és pura incomprensió.

Em deixes amb un nen petit de dos anys?

Però això en Pau ja no ho arriba a sentir, envoltat per una estranya aurèola que l'ensordeix i, gairebé, li capta tots els sentits, ja que amb prou feines detecta la porta i dirigeix la mà al pany per encertar a la segona, cec com va de neguit i d'un sentiment dubtós complex de definir. Un sentiment que si hagués d'explicar ara mateix, el resumiria amb una paraula: boira.

I és que amb els ulls entelats, el cervell li funciona

a mig gas i els moviments del cos són maldestres i matussers, com els d'un poltre acabat de néixer que encara no sap caminar. Però en Pau sap caminar perfectament, i per això es referma a ell mateix i, després d'aturar-se un segon abans d'obrir la porta, respira profundament i s'assegura que és això el que vol fer.

Per desgràcia, l'intent no passa de ser més que una voluntat que no arriba a res quan es dilueix entre tant sentiment a flor de pell i unes emocions que galopen per unes terminacions nervioses que li ericen els cabells.

Marxo, vol dir en Pau, però no ho fa.

S'encara a la porta en silenci i sense pensar-ho gaire, amb la motxilla penjant de l'espatlla i una boirina intensa que li envolta el cap. Núvols grisos que anuncien tempesta unes hores després, quan sigui conscient de què acaba de fer.

La porta es tanca amb un soroll sec mentre els sanglots de la Sandra l'acompanyen de fons com una suau melodia de percussió.

Al replà, en Pau encara no ha aconseguit reconduir l'activitat cerebral i continua actuant de manera robòtica sense plantejar-se ni el què ni el com. Perquè està marxant d'un pis on viu amb una dona i un fill de dos anys. Però això en Pau no ho pensa. Només apropa el dit al botó de l'ascensor i el pitja. Espera, pacient, amb un buit al cap i al cor. En silenci. Aliè als sanglots que ara retronen amb força des de l'interior del pis i

que ell no sent, tot i que segurament agrairia ser capaç de fer-ho.

L'ascensor triga moltíssim, però l'aturada cerebral a la qual en Pau s'ha castigat l'allunya de tot pensament, així que ni se n'adona, de l'espera eterna al replà. Quan arriba l'ascensor i hi entra com un zombi, el cor li batega tan fort que les temples semblen el túnel de l'aorta. Li fa mal el cap. Seran els nervis, deixa anar com un xiuxiueig per a ell mateix. Vol calmar-se, però és conscient que ara mateix això no és més que una quimera, i es conforma a continuar respirant per no ofegar-se.

En sortir de l'ascensor, camina fins a la porta de sortida de l'edifici i, abans d'obrir-la, ara sí que rumia si tot plegat és la decisió que vol prendre. Sí, ho és, es confirma. Per la Lluna, es reafirma. I la mà gira el pany amb fermesa i convicció renovada després dels moments de dubte nebulós, quan la Sandra s'ha desarmat a terra i li ha suplicat que no, sisplau, que no la deixi sola amb el nen petit.

Però jo no deixo el meu fill, s'ha excusat en Pau, només és que no vull continuar amb tu com a parella, però mai no deixarem d'estar junts en aquesta aventura de ser pares. No m'esborro de la paternitat, ni de les responsabilitats. Soc el pare del meu fill i marxo a viure a tres minuts d'aquí, a casa dels meus pares, fins que trobi algun pis per aquí a prop. Ens repartirem la feina amb el nen. És cosa de tots dos. És fill de tots dos.

El meu fill és la persona que més estimo del món, diu en Pau, i mai no aniria enlloc que m'impedís ser amb ell. Però el plor desconsolat de la Sandra ha fet improbable que estigués entenent res del que ha sentit. I les explicacions d'en Pau han sonat mudes entre tanta llàgrima desesperada que ha apujat el volum d'una escena que ha excedit el dramatisme que ell pot tolerar en una situació de tensió com aquella. Sobretot en l'estat d'alienació en què es troba, on hi és, però no hi és. On els seus pensaments lluiten per aturar el temps en alguna fotografia llunyana d'una platja tranquil·la sota el sol mentre aquí no deixa de ploure amb intensitat.

I ha caigut fort.

Però la desesperació que en Pau ha viscut tots aquests mesos passats s'ha desplegat avui com un paraigua que el manté immune a la tempesta. I ara no es mulla. Ni s'immuta.

Per això ni s'ha adonat que la porta de sortida de l'edifici ja és oberta des de fa estona i que roman palplantat al llindar, absort en uns pensaments que se suposa que són prou lluny d'allà per mantenir-lo aliè al dramatisme de tot plegat. I quan torna en si, vol dibuixar un petit somriure als llavis, però no ho aconsegueix, és tot preocupació, així que només decideix passar la porta i sortir al carrer amb decisió.

El semàfor és verd.

Travessa.

Sense mirar enrere.

Tampoc a banda i banda.

Un Mitsubishi Eclipse a massa velocitat tomba des del carrer perpendicular i, sense temps per frenar, li passa per sobre.

2

Els més de quatre anys que en Pau ha passat ingressat a l'Hospital del Mar han estat un sospir. No per als pares, que han patit tots i cadascun dels dies interminables i repetitius al seu costat. Amb voluntat. Amb resistència. Fent-se els forts. Però per a en Pau, els quatre anys han estat un sospir.

És el que té el coma.

Un atropellament. Perds la consciència i, quan tornes a obrir els ulls, quatre anys i escaig després, et trobes al llit d'un hospital.

Quatre anys en coma.

En Pau ja no serà mai més el mateix, això és evident. No només per l'accident, que va ser aparatós i li va fer miques el cos. Tant de temps en coma prostrat a un llit, sense moure's, sense activitat, tot deixant que els músculs desapareguin entre els llençols aspres i d'un blanc anguniós, és la mort en vida, malgrat els exercicis que el personal sanitari aplica diàriament amb professionalitat. I els que els pares repeteixen amb dedicació.

On són els músculs?

Els músculs ja no hi són. Gairebé com en Pau, que tampoc hi era del tot quan va despertar del coma i va patir una commoció més greu que la del dia de l'accident. No deixava de preguntar què havia passat. I li

feia mal tot, malgrat l'analgèsia, de la qual anava ben servit.

Estabornit per la situació que se li presentava de sobte, només obrir els ulls –però si tan sols els he tancat un segon, repetia incrèdul– en Pau va quedar molt tocat les primeres setmanes després de sortir del coma. Ingressat a l'hospital. Aïllat del món per evitar que la seva debilitat el posés en riscos de contagis. Amb el cos gairebé desfet després de tot aquest temps ajagut a un llit sense fer cap moviment.

I sol.

No del tot, perquè el pare i la mare es van alternar durant els quatre anys perquè en tot moment hi hagués algú a l'habitació, però sí que ha despertat sol respecte la vida que tenia ahir –un tancar i obrir els ulls de quatre anys–, quan va deixar la Sandra i el nen, i va marxar de casa amb l'esperança d'una vida millor amb la Lluna.

Fins que no va passar un mes llarg des que es va despertar, en Pau no va començar a assumir que la vida d'ahir –i la gent– ja no tornaria. Potser el verb assumir és massa categòric, i seria més exacte dir que ho va començar a entendre, però el cas és que fins que els metges no li van insinuar que el seu estat de salut ja era més estable i que tot feia indicar que haurien de valorar la idea de fer vida fora de l'hospital, no va ser conscient de la realitat.

La crua realitat, es repetia en Pau dins d'aquell

cap embotit de medicació que no el deixava pensar amb claredat.

Perquè aquesta crua realitat implica sortir de l'hospital gairebé tres mesos després de despertar del coma, amb uns músculs encara inexistents, però que ja anuncien la voluntat de reaparèixer en algun moment, i marxar a viure a casa dels pares a continuar dins d'aquesta espècie de bombolla proteccionista en què s'ha convertit l'hospital.

Una bombolla hospitalària casolana.

Amb la mare adoptant les funcions de doctora, infermera i auxiliar, i el pare fitant-lo des de la distància amb aquella cara de patidor silenciós a punt d'esclatar entre llàgrimes en qualsevol moment.

* * *

El dia que li van portar els papers de l'alta a l'hospital i li van dir que marxés a casa, en Pau va intentar forçar un somriure impossible als llavis.

No va poder.

Sabia que en sortir d'aquella habitació el que l'esperava allà fora era la vida. La seva. Però no la de sempre, sinó una de ben diferent. La seva ja no existia des que l'atropellament li va arrencar. I a veure què s'hi trobava.

No s'hi volia enfrontar.

O no podia, més ben dit.

El que realment sentia era una impotència tremenda davant de les accions més bàsiques del dia a dia, més enllà de respirar per continuar viu, que era l'únic que estava segur de poder fer, i amb prou feines, amb un lòbul del pulmó dret extirpat en l'operació postatropellament.

De la resta, se sabia incapaç de tot.

Mentre en Pau es vestia per marxar de l'hospital i es preparava per anar a viure amb els pares, la mare li va haver de posar les vambes, ja que ell no es podia sostenir ajupit, i va pensar que la vida podia ser meravellosa, en comprovar la sort que tenia amb uns pares atents i sempre al peu del canó. Però també que viure així seria una autèntica desgràcia, ja que a partir d'aquell moment tornaria a ser una persona dependent com el dia que va néixer.

Va abandonar l'hospital arrossegant els peus i acomiadant-se de les infermeres i les auxiliars amb un sentiment contradictori enganxat al pit. Com una angoixa incomprendible que ni ell mateix era capaç d'entendre, ja que tothom el felicitava perquè després de tant de temps, per fi, podria tornar a casa i recuperar la seva vida.

Però, a quina casa? I quina vida?

La seva segur que no.

Quan havia despertat del coma, després de la commoció inicial i d'enfrontar-se al declivi físic motivat per quatre anys i escaig en aquella situació, el primer

que havia fet va ser preguntar pel seu fill, en recuperar a poc a poc la consciència i la memòria.

–No hi és –li va dir la mare amb una veu dolça i allora severa–. La Sandra tampoc.

El pare, assegut en una cadira incòmoda al final de l'habitació de l'hospital, va desviar la mirada per la finestra amb la intenció de no creuar-la amb la del fill, potser en un intent de fugir d'estudi.

El silenci, que es va allargar durant uns pocs segons, va durar diverses eternitats a les oïdes d'en Pau i de la mare, que es miraven interrogant-se mútuament. Però sense trobar quina era la pregunta que cap dels dos no volia fer.

Uns ulls que criden desesperats.

Unes oïdes sordes alienes al xivarri que embogeix dins del cervell anestesiats per les medicacions.

–I on són, el nen i la Sandra? –va incidir en Pau amb esforç.

La mare va negar amb el cap.

No va semblar que la mare s'hi volgués estendre gaire, en l'explicació, ni que s'ho repensés abans d'encetar-la en empassar-se saliva amb grans escarafalls que van accelerar el cor d'en Pau. Ell va fer com si li costés respirar, i la mare s'hi va apropar per posar bé els llençols i comprovar que no era més que una falsa alarma i que en Pau es trobava bé.

–On són?

La insistència.

–No ho sé.

En Pau volia plorar. O pensava que hauria de plorar. Però no ho va fer perquè no estava segur de suportar el plor angoixant que s'intensificaria en abaixar les defenses i adonar-se de què ha passat. Perquè encara no ho havia fet, però a poc a poc recuperava el funcionament de la ment, i el que li rutllava pel cap no era del seu gust.

És lògic que la Sandra hagi fotut el camp, va pensar quan va recuperar completament l'enteniment. La vaig deixar, enamorat de la Lluna, un minut abans de ser atropellat i entrar en una nit de quatre anys.

–I la Lluna? –va preguntar en Pau sense convicció.

–La Sandra, vols dir! –va exclamar la mare amb cara de preocupació–. La Sandra només va venir al principi, quan vas ingressar. Mentre t'operaven i els primers dies a l'UCI va ser tot molt estrany, estava massa afligida, com sobreactuada. Semblava que fos impossible per a ella suportar el teu accident, però un temps després va començar a venir menys, només apareixia de tant en tant, fins que ho va deixar de fer. Li vam trucar, però res. Com si s'hagués evaporat. El papa va anar a casa vostra uns quants cops, i tampoc. Després les veïnes ens van dir que havia deixat el pis i que ja no vivia allí.

–I on viu ara?

La ganyota de la mare va ser una resposta dura que ho deia tot, però que en Pau va dubtar com inter-

pretar tot i que suposava que no podia significar res de positiu. I així era. La mare va continuar explicant que no sabien res d'ella des de feia anys. Que algú li havia dit a algú altre que havia marxat del barri i que ara treballava fora, però és clar, ves a saber si tot plegat no eren més que xafarderies. Les males llengües sempre són les més actives.

–Però llavors, on és el meu fill?

La pregunta d'en Pau es va mantenir una bona estona com una incògnita que, potser, no hauria d'haver plantejat si no volia que la resposta tornés amb fúria com un bumerang, i ell no tingués prou força per subjectar-la.

El so ofegat que va fer el pare des de la cadira on seia mentre omplia mots encreuats, capcot i amb els ulls humits, va ser bastant més significatiu que les explicacions de la mare, que no va deixar de parlar de la Sandra i del nen: que si no els havien tornat a veure més, que si havien desaparegut després de l'accident, que si quina mala persona, la Sandra, i que la gent es veu com és realment quan les coses es compliquen.

–Però –quequejava en Pau–, necessito veure el meu fill!

–Ara tant és, això, Pau. Tu recupera't, primer, que és el que has de fer, i després ja veurem on és el nen.

–On és el meu fill, mama? Per favor, on és?

Però la pregunta ja no va trobar més resposta que el silenci. En Pau va quedar absort mirant el sostre,

pensatiu, mentre es degradava a poc a poc en una aflicció que era superior a la manca de força que el condemnava.

—I la Lluna? —va preguntar en Pau amb un fil de veu quan va retrobar un xic de consciència.

—La Lluna? —va respondre la mare amb suspicàcia—. Al cel, suposo.

3

El pis on viu en Rubèn és diminut i fins i tot té un punt claustrofòbic, ja que no són més de quaranta metres quadrats repartits en dues habitacions enganxades al menjador/cuina/rebedor i, com que no existeix passadís, tot sembla amuntegat només passar la porta. Però el té força endreçat i ningú no diria que és el pis d'un solter de trenta-cinc anys.

Tot el contrari de la seva vida, que és un desordre absolut.

Quan en Pau entra al pis d'en Rubèn és com si ho fes a la vida d'algú que no coneix de res, tot i que en Rubèn és l'únic amic que ha aguantat tots aquests anys a l'hospital. L'únic que no ha desaparegut i que no ha deixat d'anar de tant en tant a parlar amb un llit d'hospital, ja que al cap i a la fi anar a veure'l durant el coma era anar a estar amb la idea d'algú, no pas amb aquest algú que hi era sense ser-hi.

Però en Rubèn no s'ha esborrat durant el coma, i això en Pau ho aprecia com ningú s'ho pot arribar a imaginar.

Ara, quan en Pau mira de recuperar la vida i sortir del parèntesi on l'accident el va condemnar, en Rubèn continua allà.

De la resta de gent, ni rastre.

Com del seu fill, que no té ni idea d'on para i que és una absència que el martiritza davant la impotència que li provoca no tenir ni tan sols l'esperança de trobar res que el pugui orientar en alguna direcció.

Així que quan en Rubèn li diu que li vol ensenyar el pis on viu ara, per a en Pau és tota una aventura caminar deu minuts a pas de tortuga fins a l'edifici del seu col·lega, i entrar a la nova vida de l'antic amic. Ben senzill. Des que va sortir de l'hospital, fer qualsevol ni-mietat habitual del dia a dia és un veritable èxit. I si és en companyia d'algú que no sigui el pare o la mare, alternar amb gent, ja és per plorar de l'emoció.

En Pau somriu en asseure's al sofà de disseny que presideix, amb unes estranyes formes cúbiques i una pell blanquíssima, aquell menjador quadrat amb la cuina integrada en un sol ambient.

—Sembla un catàleg d'Ikea, Rubèn.

—Està guapo el pis, eh? M'agrada tenir-ho així. És un triomf quan porto alguna tia del Tinder.

En Pau preguntaria què collons és això del Tinder, però imagina que deu ser algun local on en Rubèn va a lligar. No cal ser gaire espavilat per deduir-ho, pensa. Així que calla i observa. S'intenta ubicar, malgrat els nervis i la desubicació. Se sent analitzat pel seu amic, que el mira somrient com si esperés algun tipus d'aprovació.

—Molt xulo, el pis.

—Un piset, però per a mi sol ja m'està bé —diu en Rubèn sense esborrar el somriure.

En Pau esbufega esgotat. Gestiona com pot el cansament produït per l'esforç de caminar fins allà, però està content de les millores que dia a dia assoleix passejant per la rambla Guipúscoa amunt i avall, amb la dedicació i constància d'un *runner* esforçat. Però al ritme d'un nadó que aprèn a caminar.

De fet, mentre en Pau observa amb cara de babau el pis d'en Rubèn i es grapeja les cuixes com si pretingués trobar els músculs desapareguts, pensa que el procés que està vivint és bastant semblant al d'un nen acabat de néixer, que s'ha d'acostumar a tot el que desconeix, fins i tot a mantenir-se dret, fer-se fort i aprendre a tirar endavant tot sol.

Però el fet que tot allò li sembli nou a en Pau no és més que una sensació errònia, ja que aquest món ja el coneix, i les persones que l'envolten no són noves ni ell és un nouvingut. Per això, el sentiment de fragilitat que colpeja cada poc l'angoixa d'en Pau i se li instal·la al pit com una foguera que crema per dins, és complicat de gestionar.

O impossible, tal com es troba ara per ara.

—Et veig bé, tio —diu en Pau.

En Rubèn somriu, cofoi, i deixa anar una mirada orgullosa pel piset minúscul que per a ell sembla ser una espècie de palau. Caboteja de manera afirmativa i confirma que sí, que li va bé.

—Doncs joestic ben fotut, Rubèn.

Les paraules d'en Pau sonen atropellades, com

si trobés dificultat a l'hora de pronunciar-les. Com si no fos capaç de trobar la força necessària per afrontar la clatellada que la vida li ha deixat anar, i encara menys per assumir-ho de viva veu.

Però ho acaba fent.

—És com si la meva vida hagués desaparegut —continua en Pau, que s'escarxofa sense energia al sofà—. Com si mai no hagués existit. On és el meu fill? La Sandra se l'ha endut! El meu pis, la feina, els amics. On queda tot això? Què ha passat?

—Ha passat que la vida és gent que va i que ve. Només això, tio. I, de vegades, tots som uns putes. I la vida i el destí, ho són molt més.

En Pau assenteix lentament i amb amargor. Intenta paladejar el que li acaba de dir en Rubèn, però se li fa bola. No aconsegueix assumir que és així, que la vida juga amb tu com en un joc de taula, i que amb un cop d'efecte et canvia el tauler, i tot el que havies conegut desapareix. I la partida comença de nou, però amb unes circumstàncies diferents. Normalment pitjors.

—Tu no has desaparegut.

El to d'en Pau és pur drama.

—Jo soc així, Pau, ja ho saps, un tio estrany.

El d'en Rubèn, no. És un to despreocupat.

El contrast genera una atmosfera curiosa i densa entre silencis i mirades que no saben dir tot el que voldrien. Una certa incomoditat mal entesa, ja que ni en Rubèn se sent a disgust amb en Pau, ni en Pau arrossega

tothora la sensació de descol·locat que pateix des que va despertar del coma ja fa uns mesos.

–Vols una birra?

–No puc beure –s’excusa en Pau–. És per la medicació.

–Potser tinc alguna Coca-cola. Vaig a mirar-ho.

El frigorífic es troba a un parell de metres del sofà, així que el desplaçament és vist i no vist. En Rubèn torna amb una Moritz i una Coca-cola Zero.

–L’últim que recordo de tu era que volies deixar de beure i tenir cura de l’alimentació per començar a competir en combats professionals d’MMA –diu en Pau mentre obre la llauna de Coca-cola.

En Rubèn somriu amb resignació mentre obre la cervesa.

–No cal ser cap talibà, amb la dieta i l’alcohol. Es pot fer de tot. Joder, que un parell de birres fent el vermut entren de conya.

–Has deixat els combats?

–Què va, tio! Hi estic més ficat que mai, al gim. Però no al que anàvem tu i jo abans, a un altre. Em vaig canviar al KO Verneda, ja pensant en guanyar pasta lluitant, i ser professional.

–I?

–Mira, anem fent.

En Pau interpreta aquest anar fent com que en Rubèn va fent molt a poc a poc i que l’aspiració de ser

professional de les MMA és, avui dia, més un desig que una realitat. Si no fos així, en Rubèn ja li hauria explicat fil per randa i amb tot luxe de detalls en quin punt es troba la seva carrera com a lluitador professional. I no ho ha fet. Tan sols li ha dedicat un somrís i han brindat amb les llaunes.

–Pel teu segon naixement!

El que sí que fa en Rubèn és explicar la vida tan desordenada que porta, al contrari que la decoració del seu pis i que l'existència sacrificada i obsessionada amb l'esport i les arts marcial que duia temps enrere.

–Quin canvi, noi.

I en Rubèn es posa una mica a la defensiva davant del comentari d'en Pau, que no triga a disculpar-se per si s'ha entès malament el que ha dit. No et recrimino res, s'excusa, cadascú és lliure de fer amb la vida el que li rota, només és que sembles una altra persona.

Això últim no li ho diu, però ho pensa.

Després de les disculpes d'en Pau, en Rubèn li explica que quan optes per una vida més despreocupada, sense compromisos, i abonat als excessos de la nit i de la festa, no tothom ho entén i és fàcil que t'acabin jutjant. Però mira, *only god can judge me*, diu en Rubèn en un anglès de pronunciació ortopèdica, com si llegís la frase d'algun tatuatge estàndard.

–Necessito recuperar la meua vida –diu en Pau.

–Compta amb mi –respon en Rubèn amb il·lusió.

Quan tots dos es disposen a brindar un altre

cop amb les llaunes, en Rubèn s'adona que la seva està buida i s'apropa a la nevera per agafar-ne una altra. Fa un senyal amb la mà a en Pau, per si ell també en vol, però respon que no, que encara la té plena. Quan en Rubèn torna a seure al sofà, ara sí, brinden i tots dos fan un glop llarg.

En Rubèn parla del gimnàs, de la gent que ha conegut allà, dels col·legues tan de puta mare que té. Se l'il·lumina els ulls, quan esmenta el gimnàs. Gesticula de manera histriònica. Molt expansiva. Gairebé invasiva, en comparació amb el comportament dubitatiu i apagat d'en Pau, que no és capaç de participar gaire a la conversa i es limita a suportar el monòleg del seu amic. Que si sortim de festa tots els del gim. Que ens ajudem tots en la preparació dels combats. Que si el bon rotllo que hi ha. Que si fliparàs, quan vinguis i els coneguis.

I en Pau desconnecta, lluny de tot el que en Rubèn explica, ja que el que sent només li provoca ganes de plorar. I de fondre's en aquell sofà de pell blanca que deu costar una pasta.